

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2014. április 18.
(nagypéntek)**

Horváth Géza

VÁLTSÁGUL SOKAKÉRT

Lekció: Márk 10.

Alapige: Márk 10,45

„...Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”

Imádkozzunk!

Urunk, Jézus Krisztus, áldunk és dicsőítünk, hogy győzelmi himnuszt énekelhetünk, megváltott néped dicsérhet és magasztalhat téged, mint megöletett Bárányt, és ezt nemcsak az üdvözültek serege teszi fenn a mennyben, hanem mi itt is tehetjük, és elkezdhattuk már földi életünkben azt a magasztalást, dicsőítést, amely örökre a tied, mert téged illet minden hódolat és minden magasztalás.

Áldunk, Istennek megöletett Báránya, hogy mindent elvégeztél. Nem is tehetünk hozzá semmit, és megvalljuk, Urunk, hogy nem is akarunk hozzátenni. Az a mi nagy bűnünk, hogy elveszünk ebből. Meghamisítjuk az igét, nem a megfeszített Krisztust prédikálják sokan az élet üdvösségére, hanem valami más helyette.

Köszönjük, hogy e napon különösen is a Golgotára irányítod figyelmünket, ahol királyi zászlók lobognak és fénylik titka keresztfának.” Ebben a titokban fénylik számunkra a mi Atyánk örökkévaló irgalma, aláhajló bűnbocsátó szeretete, hívása, és a kegyelem kínálata.

Köszönjük, hogy ünnepet szentelhetünk, ünnepet ülhetünk ezen a napon. Köszönjük, Urunk, hogy nem az első nagypéntekre emlékezünk, hanem az egyetlenre. Köszönjük, hogy golgotai halálod tökéletes volt, és ezzel örökre tökéletessé tetted a megszentelteket. Köszönjük, áldunk téged, hogy beteljesedtek az ígéretek. Áldunk azért, hogy azóta is fröcsög a kígyó feje, mert rátaposád, Úr Jézus Krisztus, és meghódoltattad a Sátánt, a halált, a poklot, és olyan népet hívtál ki, amelyet véreddel mostál meg, amelyet drága áron váltottál meg atyáitól örökölt hiábavaló életéből.

Kérünk a megszólaló igéért, Urunk. Áldd meg igehirdető ajkán és szívében, és áldd meg minden igehallgatónak a szívében és elméjében, hogy előtted levetett saruval álljunk, és úgy tudjuk mondani: Szólj, Uram, és legyen szavad ír s gyógyító erő a számunkra. A Szentlélek tegye az ígét most is élővé és hatóvá közöttünk.

Ámen.

Igehirdetés

Ezen a nagypénteki istentiszteleten nem azt fogjuk vizsgálni, hogy Jézus kereszthalála hogyan történt, hanem arra fogunk figyelni ennek az igének a fényében, hogy miért történt mindez. Mi ennek a haszna, áldása, java az életünkre, a hívők életére nézve. Vajon részesültünk-e ezekből az áldásokból, ebből a haszonból, javakból mi emberek, akik egyébként a földi világi életünkben állandóan haszonlesők vagyunk. Vajon úgy tudunk-e nézni a Golgotára ma, hogy Jézus Krisztus kereszthalálából és áldozatából mi az én hasznom? Mi az a jó, az ajándék, amit általa, benne és rajta keresztül a mi mennyei Atyánk elkészített az övéinek?

Csudálatos ige a Márk 10-ben ez az egyetlen mondat. Nagypénteken a végére fogunk figyelni. Azért, hogy megértsük, néhány mondatot fogok mondani az elejéről is: „Nem azért jött az Emberfia, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy Ő szolgáljon és adja az életét váltságul sokakért.” Nagypénteken ez történt.

Azért olyan fontos az eleje is, mert ebben egyrészt azt látjuk, hogy ha valaki mást vár Jézustól ma is, az csalódni fog. Ha valaki mást vár Jézustól, ha valaki másra akarja használni Jézus Krisztust, mást remél tőle, az jobb, ha azzal felhagy, mert az ige világosan leszögezi: azért jött az Emberfia (azért jött Jézus), hogy adja az életét váltságul sokakért. Ha valaki nem ezt várja tőle, ha valaki nem ebbe veti a bizalmát, nem ezt kéri tőle, az hamis úton jár, tévelyeg.

A mi hitünk, a mi szent reménységünk, a mi Jézus Krisztussal való kapcsolatunk nemcsak a földi létre szükséges, hanem az örökkévalóságra nézve is. Ez kapcsolja össze a hívőt Jézus Krisztussal: a váltság, a vér, a szövetség, az újszövetségnek a vére — nekünk ez a fontos.

Ma délután azt mondtam az Új Köztemetőben, ahol a hitről beszéltem: higgyetek az evangéliumban, térjete meg. Ha a hitünk csak e földi létre nézve kellene nekünk, akkor a vallás csak ópium lenne a népnek. A mi hitünk nem azért van, hogy e földön az életünk komfortosabb legyen, hanem a mi hitünk azért kell, hogy ebben életünk legyen Jézus Krisztus nevében, aki azért jött, hogy életét adja váltságul sokakért. Hányan mást vártak tőle.

Tudom, hogy akkor is nagy nyomorúság volt a betegség, sokan várták tőle, hogy itt van a mi szerettünk, aki beteg, gyógyítsa meg Jézus. Hányan vártak tőle kenyeret. Jézus mondja is egyszer: csak azért jöttök utánam, mert ettetek a kenyerekből, és azt gondoljátok, ez mindig így lesz. Jézus Krisztus ezért leszögezi: Ő azért jött, hogy életét adja váltságul sokakért.

Ebben az igében az a csudálatos, hogy benne van egy céltudatos, célirányos út, amelyről Jézus Krisztust itt a földön nem lehetett letéríteni, eltéríteni, pedig sokan akarták. Nem tudta eltéríteni Péter sem, aki azt mondta: „Mentsen,

Uram, nem eshetik ez meg teveled.” És aki hóbörgött: az életemet adom érted — azt kellett volna mondania: az életemet adom neked. — Mert majd Jézus adja életét Péterért.

Nem tudta letéríteni a gonosztevő sem, aki azt mondta: szállj le a keresztről, mentsd meg magadat. Másokat megmentettél. Ott volt a kísértés: igen, szálljon le a keresztről, kérjen tizenkét sereg angyalnál többet, mert megtehetné, de ebben ott volt a céltudatosság, és Jézus várta, hogy mikor jön el az Ő órája. — Hányszor mondja: nem jött még el az én órám, és egyszer csak, tudván Jézus, hogy eljött az Ő órája, mivel szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket, elindul Jerikón át Jeruzsálembe. Bevonul ebbe a városba azért, hogy a városon kívül megfeszítsék, és bekövetkezzék az, hogy Jézus nemcsak beszél, nemcsak ígér, mond valamit, hanem meg is teszi: életét adja váltságul sokakért.

Ebben az ígében ezért ragyog nekünk, hogy Jézus Krisztus jövele tudatos jövetel volt, vállalása régi vállalás volt, hiszen Ő maga mondta az Atyának: itt vagyok és küldj el. És eljött ebbe a világba. Már akkor is erre készült, amikor testet öltött.

A Heidelbergi Káténkba a testetöltésnél a reformátor elődök belevették, hogy azért történt ez, hogy Jézus Krisztus bennünket megváltson. Nem ez a megváltás. Nem az a megváltás, hogy testet öltött, de az elengedhetetlen része volt annak, hogy Ő majd életét adja váltságul sokakért. A Golgota keresztnél ezért számunkra három dolog ragyog különösen: Isten igazságossága, Isten irgalma, Isten bölcsessége.

Gondolatok-e erre nagypénteken, hogy számunkra a Golgota keresztje áll elmúlás és rom felett (nem utcasarkon, kereszteződésnél), áll ott, ahol Isten ígéje róla szól, ahol a megfeszített Krisztust hirdetik, aki feltámadt, és aki az övéit megváltotta és megigazította. Ott ragyog fel Krisztus keresztje, ott ragyog fel Krisztus. Amikor Isten ígéje szól számunkra, akkor ragyog Isten ígéjének először is az igazságossága. Az Isten igazságossága azt jelenti, hogy a bűn nem maradhat büntetés nélkül. Nézz a keresztre! Amikor éneked, hogy rád tekint már hitem Megváltóm, Istenem, a Golgotán — akkor lásd, hogy Isten igazságos Isten, mert megmondta: a bűnnek a zsoldja: halál. Ugyanakkor ragyogott az Isten irgalmassága is, ami azt jelenti a számunkra: Isten igazsága ugyan nem engedte, hogy a bűn büntetlen maradjon, de irgalma megengedte, hogy más tegyen eleget helyette és nem az, aki elkövette. — Ez a második, ami miatt nekünk a Golgota keresztjére hálával kell néznünk, hogy az Isten irgalmas. Látjuk az Ő atyai szívének az irgalmát, hogy megengedte, hogy más tegyen helyette eleget, és nem az, aki elkövette.

Fiatal voltam, amikor egy kedves, evangelizációban égő lelkipásztor egyik igehirdetését hallgattam. Arról beszélt, hogy Káin és Ábel áldozata hogyan is történt, és miért fogadta el Isten Ábelét, miért nem a Káinét. Ez a lelkipásztor azt mondta: Ábel úgy nézett arra az oltárra és arra a Bárányra, hogy ez az én bűneimért fizetett meg, és Istennek ez volt a kedves áldozat. Nekem kellene ott lenni, az én véremnek kellene folyni, és a Bárány helyettes áldozat lett. A hit mindig így néz.

VÁLTSÁGUL SOKAKÉRT

Amikor az Ószövetség hívői hittek, bementek a templomba, vitték újból és újból az ószövetségi áldozatot, mert ezek tökéletlenek voltak. A bűnre emlékeztettek, de nem voltak képesek elvenni a bűnt, csak emlékeztettek rá, és aki ránézett, annak ezt kellett látnia, hogy ez az Isten irgalma, hogy más tegyen eleget.

És ahogy hallottuk csütörtök este, amikor Keresztelő János azt mondja a Jordán partján: Íme az Isten Báránya — akkor ott a hívők látták a Golgota oltárát. A hívők, s Keresztelő János is minden bizonnyal látták a megfeszített Krisztust, az Isten Bárányát, látták benne Isten nagy irgalmát, amely megengette, hogy más tegyen eleget a bűnért.

Harmadszor: a kereszten Isten bölcsessége ragyog. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy Isten olyan eszközt talált ki, amelyben egyszerre meg is büntette, meg el is engedte a bűnt. Ki hasonló a mi Istenünkhöz? Olyan valakit küld váltságul sokakért, akiben egyszerre meg is bünteti, meg el is engedi a bűnt. És ez nem lehetett más, csak a szent, a tökéletes, az ártatlan, a tiszta, aki önmagáért nem kellett, hogy vigye az áldozatot, csak az övéiért, csak miérettünk. És azt vitte, mert engedelmes volt halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Jézus Krisztus mind a bűnt, mind a bűn büntetését magára vette. Bűnné és átokká lett értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk Őbenne.

Ha valaki a Golgotára valóban hittel tekint, akkor annak látnia kell Istennek bűnt büntető igazságát, és annak rettenetét.

Vajon olvastuk-e így Noé történetét például? olvastuk-e ilyen szívvel Sodomá és Gomorá történetét? — Ott van az Isten bűnt gyűlölő igazsága. Ilyen az Ő ítélete. Valóban így nézünk-e ma a Golgotára? Ilyen az Isten bűnt gyűlölő haragja és ítélete. Ami ott azon az egyetlen nagypénteken történt, hogy sötét lett, földrengés volt, megnyíltak a sírok, még a természet is velünk zokogta: haláladért fájdalmaid — énekeljük az egyik dicséretben —, gondoltunk-e arra, hogy ugyanaz történik, mint Sodománál és Gomoránál? Ugyanaz történik, mint Noé történetében, csak ott nem özönvíz van, nem kénköves tüzes eső van, hanem egy kereszt van fából, s rajta az Isten Fia.

Egy ének arról szól, hogy nincs ott hatalmas cédrus, csodálatos fenyő. Valaki leírja: sok országot bejártam, de egy bérc sem volt olyan, egy halom sem volt olyan, mint a Golgota. Benne láttam Isten irgalmas szeretetét és igazságos ítéletét. — A hívő így néz a Golgotára. Neki ezt jelenti a nagypéntek, nem azt, hogy nagypéntek van, menjünk a templomba. Néhány évvel ezelőtt valakitől hallottam, hogy ő egyszer megy templomba egy évben: nagypénteken. De ő nem így nézi a Golgotát, mert aki így nézné, az nemcsak nagypénteken menne templomba, hanem mindig, mert látja Isten igazságos ítéletét, irgalmas szeretetét: Nekem kellene ott lennem. De nem én vagyok ott, hanem mi van ott helyettem? Azt mondja Pál apostol: az én adóslevelem. Az van ott helyettem. Oda-szögezte a keresztfára. Meg én is ott vagyok. Pál azt mondja: vele együtt megfeszítettem, és élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. — Mert vele együtt nemcsak meg vagyok feszítve, hanem vele együtt fel is támadtam új életre. Ezért örök életem van és üdvösségem. — Ez a hit.

Ha valakinek a hit csak a földön kell kapaszkodónak, csak azért kell, hogy az élet elviselhetőbb legyen – hiszen olyan jó, hogy Jézussal járhatom utamat, megfogva az Ő kezét – de mi nemcsak azért hiszünk, hogy elviselhetőbb legyen a házsártos házastárs, vagy a szomszédok zajongásai. Vigyázzunk! Nekünk azért kell a hit, ezért kell Jézus, hogy az Ő vérében megmosódva örök életünk és üdvösségünk is legyen. Nemcsak ez a 70 vagy feljebb 80 esztendő, hanem az örökkévalóságon keresztül a Bárányt szemléljük.

A Jelenések könyvéből – mondom megint –, amely csodálatos, hogy a mennyben Jézus Krisztust úgy látja János, és úgy mutatja meg neki Isten, mint Bárányt. És látja János a szegeknek a helyét. János úgy nézte a mennyei valóságot: hogy mind, ami kín és ütés ért, magam hoztam reád. Uram, e szenvedésért lelkemben ég a vád. Kezedbe, lábadba a szöveget én vertem, véred minden cseppje égeti a lelkem.

Ma este azt kérdezem: neked ezt jelenti-e a nagypéntek? Neked ezt jelenti-e a Golgota? Vagy nem jelent semmit? Vagy nem sok mindent jelent? Vagy lehet, hogy szomorúságot, sajnálatot: szegény Jézus? – Jó lenne, ha valóban győzelmi himnuszt tudnánk énekelni. Azért énekeltük a 630. éneket:” Győzelmi szózat”, mert a Golgotán győzelem van, nem vereség. Nem egy halott Jézus van, hanem élő Urunk, és győztes ügy van a Golgotán. Krisztus meghódoltatta halálával és feltámadásával „ama félelmek királyát, megnyitván sírjának száját.”

Legyőzte a halált és a Sátánt. Mi ebből a győzelemből élhetünk. Életét adta váltságul sokakért. Ez a szó: váltság, azt jelenti, amit régen a rabszolgáért fizettek. Az a váltságdíj, amit azért kellett fizetni, hogy ha valaki megveszi a rabszolgát, fel tudja szabadítani. Voltak ilyen jó érzésű emberek, akik pénzt áldoztak azért, hogy egy rabszolgát megvegyenek. Ezután azt mondták neki: szabad vagy, mehatsz, ahova akarsz. Ettől kezdve nem a „kell” irányít téged, hanem a „szabad”. Ettől kezdve a bűn bár ott lesz az életedben, de nem uralkodik rajtad, mert: Úr lesz a Jézus mindenütt, a te életedben is. A váltságdíj nem pénz volt, nem arany, nem ezüst, hanem attól is drágább: Jézus vére.

Délelőtt itt voltam a Mózes-székben. Hallgatva az igehirdetést, felragyogott nekem egy olyan tény, ami evidens. Jézus Krisztust miért szegezték a keresztre? Tudjuk: azért, mert „néznek arra, akit általszegeztek.” Sokkal fontosabb, hogy Jézust azért szegezték keresztre (a többi gonosztevőt kötéllel kötötték oda), mert ha nem szegezik, akkor nincs vérontás, nem folyik le a vére a Golgota keresztfjén, nem állhatok ott előtte, és nem mondhatom: mossál meg engem, moss meg, Uram, jól ismered te minden utam. Mosd meg a lábam, a kezem, a fejem, a gondolatom, a kapzsiságom, az irigységem, a meg nem bocsátásom, a kemény szívemet oda viszem, hogy Jézus vére mossa meg. És milyen jó, milyen áldott, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztusunk kezébe szöveget vertek, mert vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Ki kellett folynia Jézus Krisztus drága vérének azért, hogy a mennyben olyan sereg állhasson, akikről el lehet mondani: megmosták ruhájukat, megfehérítettek a Bárány vérében. Ezért vannak a trón előtt.

VÁLTSÁGUL SOKAKÉRT

Akik hallották, kérem, úgy vegyék: ismétlek. Akik pedig nem hallották: azoknak ragyogjon fel, hogy ezért vannak a trón előtt, mert a trón elé csak így lehet kerülni. Megmosták ruháikat a Bárány vérében — nem azért, mert jók voltak, mert a családjukat szerették, mert odaadták a másiknak a ruhájukat meg ételüket, segítettek mindenkin. Jaj, hányan mondták: mindenki szerette, mindenkin segített. Ez szép és jó, de azért nem lehet a trón előtt zengeni a Mózes és a Bárány énekét. Ezért nem kapod meg a pálmaágot, nem kapod meg a megígért aranykoronát, koszorút, a győzelmi szózatot. Nem fognak bemutatni: ezek jöttek a nagy nyomorúságból, — csak azokat mutatják be úgy, akik megmosták ruhájukat a Bárány vérében és megfehéřítették. Jézus életét adta váltságul sokakért. Ez volt Jézus élete, ez a váltság.

Végül azt nézzük meg: sokakért. A mi református tanításunk szerint Jézus Krisztus sokakért halt meg. Nem úgy van, hogy minden emberre kiterjed az Ő vére, bocsánata és irgalma, hanem azt mondja: életét adja váltságul sokakért. Igaz, hogy az Újszövetségben úgy is olvassuk néha: mindenkiért, a világért, de ez mindig azt jelenti: az övéiért, sokakért. De ez ne legyen megdöbrentő, inkább máson döbbenjünk meg. Döbbenjünk meg inkább azon, hogy a sokakért azt jelenti a számunkra ezen a nagypénteken: ne becsüljük le az üdvözülők számát, mert azok sokan lesznek — mondja nekünk ez az ige.

János a mennyben nagy sokaságot lát. Hogy mondja János? Megszámlálhatatlan sokaság. Minden ágazatból, népből, nemzetből láttam ott megszámlálhatatlan sokaságot. — Jelentse számunkra a sokaság azt, hogy Jézus Krisztus sokakat megváltott, tudjuk az igéből, hogy sokkal többeket, mint akikről mi feltételezzük, vagy gondoljuk. Mint Illés idejében is sokkal többen voltak az Úrei, mint amit Illés látott, feltételezett, vagy gondolt. Amikor azt mondja: egyedül van, akkor az Isten 7000-szeres szorzót használ. Azt mondja: nem, hétezerszer annyian vagytok. Ilyen az Isten szorzója.

Amikor valaki azt gondolja: egy szál magam vagyok, Isten azt mondja: még hétezeren. Nála ez a sok. Higgyük el, hogy Isten szeretete és irgalma sokakra kiáradt. Ez annak a fényében, hogy egy emberre sem kellett volna, hogy kiáradjon, még csodálatosabb. Azt érdemeltük volna, hogy mindannyiunkat otthagyon a kárhozatban, amibe magunkat taszítottuk. De Isten irgalmas lévén úgy döntött: sokakat kivesz innen. Mindenkinek hirdetteti az evangéliumot, és sokakra kiárad Jézus Krisztus drága vére. Vannak, akik megmosták ruhájukat, ott vannak a trón előtt, vannak, akik nem lesznek ott azért, mert nem mosták meg ruháikat.

Figyeljük meg: nem azt olvassuk: megmosattak a Bárány vérében, hanem megmosták ruháikat. Mert ők is akarták. Akik nincsenek ott, nem azért nincsenek ott, mert rájuk nem terjed ki Jézus Krisztusnak a vére, hanem azért, mert nem is akarták.

Azt mondja Jézus Jeruzsálem felett: hányszor akartam összegyűjteni a tieidet, de te nem akartad. Senki nem mondhatja: Jézus Krisztus értem nem halt meg. Ott minden száj be fog dugatni, minden nyelv meg fog némulni, és az ember, aki elkárhozik, annyit fog látni: nem is akartam, nem is vettem komolyan, nem is úgy néztem a Golgotára, hogy ott helyettem, miattam, érettem Isten egy-

szülött Fia életét adja, hogy ilyen nagy volt a szeretete. — Ezt jelenti számunkra a sokak.

Azt jelenti számunkra az ige, hogy amit Jézus Krisztus mondott, az igaz. Még a keresztre feszítés előtt olvassuk, és már leszögezi: azért jött, hogy életét adja váltságul sokakért. Ez megtörtént. Ebből azt a nagy csodát, azt a nagy evangéliumot, örömhírt lássátok: amit Jézus Krisztus mond, be fog következni. Megtörténik úgy, ahogy mondja. Pontosan úgy történik minden, ahogy Jézus megmondja: Péternek, a tanítványoknak, az emmausiaknak — ő, restszívűiek mindazok elhívására, amit a próféták szóltak. Az a baj, hogy nem hisztek. Ez az ige azt is jelenti nekünk: Isten népe, örvendj, vigadj, örülj, mert Jézus Krisztusnak minden szava igaz és minden szava beteljesedik: életét adta váltságul sokakért.

Éppen ezért ma estének az a nagy kérdése, és figyeljünk a sokaknál: vajon te benne vagy-e a sokakban? Jó, hogy bizonyos vagyok abban, hogy benne vagyok. Nem azért, mert jó vagyok, mert szent vagyok önmagamban, nincsenek bűneim, hanem azért, mert egyszer nekem is Isten Szentlelke megfogta fejemet, és a Golgotára irányította. Mint amikor Mózes felemelte a kígyót a pusztában, aki ránézett, és elhitte azt, hogy aki ránéz, életben marad, az megmenekült. Én is csak azért vagyok ebben a sokaságban, mert Isten kegyelmes és irgalmas. A Szentlélek megfogta a fejemet, és a Golgotára irányította, és szívembe írta az éneket: „Lelkem, nézz a Golgotára, Jézusodnak nézd fejét. Tövissel van koronázva, mégis áldva néz feléd. Szenved Isten bajnoka, és bár vérzik homloka, a világot nem átkozza, meghal érte imádkozva.”

Lelkem, nézz a Golgotára! Benne vagy-e a sokakban? Akiket Isten elválasztott az életre, azok két csoportba tartoznak: akik már meghallották ezt az örömhírt, és akik még nem hallották meg. Akik még nem hallották meg, azok meg fogják hallani. Lehet, hogy tőled kell meghallaniuk. Neked kell nemcsak abban gyönyörködni, hogy én benne vagyok a sokakban, az én életem meg van váltva, a gyülekezetben boldogan éneklek: megváltva, megváltva, mily boldogan valom, a Bárány vére által — hanem lehet, hogy neked kell hirdetni: a Szabadító elközelgetett. Ezért Isten a nagypénteket ünneplő népére nemcsak azt terheli, hogy menjen és mondja, hanem felszabadítja arra, hogy mehet és mondhatja. Nekünk az ünnep nemcsak azt jelenti, hogy eljövök és ünneplek, hanem azt jelenti: Uram, megyek, és a te örömmondó békekövedet leszek. Nehogy engem érjen a vád, hogy miattam valaki nem látott meg téged.

Az a kérdés: benne vagy-e a sokakban, örülsz-e ennek, hogy bekerültél oda, gyönyörűség-e neked a megváltás csodája, hogy Jézus Krisztus életét adta váltságul sokakért. Értem is, ezért lehetek az Ő gyermeke. Mivel az Ő gyermeke vagy, ezért a kezéből sem halál, sem élet, sem fejedelemség, sem jelenvalók, sem magasság, sem mélység ki nem szakíthat, mert Jézus mindent elvégzett, megszerzett, és amit megszerzett, azt át is adta az övéinek. Ezért vagyunk mi meggazdagított hívők.

Hallgassunk meg egy orgonadarabot: Brahmstól, a 341. dicséret feldolgozását.

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, dicsőít téged egész valónk, és csak akkor tudunk téged dicsőíteni, ha már valóban felragyogott számunkra golgotai győzelmed és keresztthalálad ereje: a keresztről való beszéd nekünk a megtartatás, megmentés eszköze lett.

Köszönjük, ha így gyönyörködhetünk benned, a zúzott Krisztus-főben, és láthatjuk benne és rajta a mi rettenetes bűneink büntetését, azt az átkot, amelyet nekünk kellene hordozni, de ami a Golgota keresztnél áldássá lett, mert megbékéltetett a kereszt. Megbékéltetett veled, Atyánk, először is. Megbékélhettünk embertársainkkal és önmagunkkal is, mert ez a békesség nem olyan, amit a világ ad nekünk, hanem amelyet csak Krisztus tud adni, hogy a szív elrejtett embere, a megváltott lélek az odafelvalókkal tudjon törődni, és ne a földiekkel.

Könyörgünk azokért, Urunk, akiknek a nagypéntek ezen a világon még semmit nem jelent, legfeljebb ünnepet, pihenést, kirándulást. Mert ők csak ezt látják benne. Ó milyen áldott reménység, Urunk, hogy tudhatjuk, hogy egyszer mi is ezt láttuk, mi is a világ folyása szerint éltünk, és csak a te kegyelmed az, ami kihozott onnan bennünket, kiemelt, megtisztított, és köszönjük, hogy a mennyekbe ültetett. Ezért a mi országunk a mennyekben van, ahonnan a mi megtartó Jézus Krisztusunkat is várjuk.

Áldunk, hogy vérébe rejtve, szentek, igazak, megdicsőítettek vagyunk. Áldott légy ezért.

Ámen.

340. dicséret

Criiger J., 1640.

Te drá-ga Jé-zus, mi tör-tént te-vé-led,
 Hogy oly ke-mé-nyen sújt a zord í-té-let?
 A ször-nyű vét-ke-t el mi-vel kö-vet-ted?
 Mi volt a tet-ted?

2. Megostoroznak, tövissel csúfolnak, Arcodba vág-nak, gúnyolódva szólnak, Epét ecettel kínálgatni mer-nek, Keresztre vernek.

3. Mondd, ennyi kinnak mi az eredetje? Jaj, vétkeimmel vertelek keresztre! Amit Te szenvedsz, Jézus, én okoztam, Fejedre hoztam.

(...)

7. Ó nagy Királyom, minden kor Királya, Hűsé-gedet hogy hirdethesse hála? Nincs emberszív, melyben tanács fakadhat: Néked mit adhat?

8. Ha trónusodnál, Jézusom, Vezérem, Fejem ra-gyogva fürdik majd a fényben: Énekelek, hol szentül zeng az ének, Dicsérve Téged.

Heermann János, 1585–1647.